

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 21.

Solgte Session.

Sde Møde.

Torsdagen den 11te October Kl. 1.

(Fortsat)

Indenrigsministeren ad interim (fortf.):

Naar den ærede Rigsdagsmand meente, at man saa ogsaa gjerne kunde gaae et Skridt videre, at man f. Ex. kunde sige, at den, der har en Indtægt af 3000 Rd., har en Skatteindtægt af 4000 Rd., saa maa jeg dertil bemærke, at vi paa den Maade vilde komme ind paa Normer, som vilde forekomme mig at være aldeles urimelige. Det Urimelige ligger ikke deri, at man efterhaanden, som Indtægten bliver større, lader Rattelsen falde bort, men deri, at jeg beskatter de Indtægter, som en Mand ikke har. Det vilde jo være aldeles urimeligt, at beskatte den Mand, som har 10,000 Rd. i Indtægt, som om han havde 20,000 Rd. eller hvormeget det nu blev efter den opstillede Beregning. Det er, som sagt, kun en Rattelse, man lader falde bort, men man beskatter ikke Indtægter, som den Vedkommende ikke har, og det gjør man heller ikke efter Lovudkastet; det vilde man derimod gjøre, naar man gjorde det Skridt, som den ærede Rigsdagsmand talte om. Dette vilde være en Urimelighed, men en saadan kommer man ikke til, naar man bliver staaende ved Lovudkastet.

I § 12 er der givet en Afgang til Rempeller for dem, der ere i særlige Forhold, som kunde medføre Nødvendigheden af en saadan særlig Rempelse. Det er meget muligt, at Gjenemførelsen af den Tanke, der ligger til Grund

for Lovudkastet, vilde kunne medføre, at man ubelod denne Paragraph, men jeg har været meget betænkelig ved ikke at optage en saadan Bestemmelse. Efter de nuværende Regler, hvorefter man sætter i Skat efter Formue og Leilighed, komme jo saadanne Forhold i meget stor Betragtning. Der tages jo Hensyn til, om Vedkommende f. Ex. har en stor Børneskole eller sine Forældre hos sig at ernære. Jeg har troet, at man i alt Fald i en Overgangstilstand maatte bibeholde denne Bestemmelse, der netop hører til een af dem, hvorved jeg har bestræbt mig for at bevirke, at Indkomstskatten ikke skulde mødes med saa stor Uvillie, at man igjen skulde være nødt til at forlade denne Grundvold, efterat man engang var flaaet ind paa den. Det har ikke været min Mening, at det skulde offentliggøres, hvem der har faaet en saadan Rempelse; thi efter Bestemmelsen i § 12 vil man see, at for at faae den skal den Vedkommende bruge Selvangivelse, og Bestemmelserne herom ville altsaa komme ham tilgode. Jeg skal indrømme, at det er et Spørgsmaal, hvorom der kan være forskellige Meninger, og jeg skal derfor nærmere indse de Resultater, hvortil man ved Forhandlingerne her i saa Henseende vil komme.

Bestemmelsen i § 14 om, at Risterne skulle trykkes, troer jeg ikke, vil falde saa besværlig, som man ved første Tidskast kunde synes. Der er ogsaa gjort en stor og væsentlig Forandring deri, idet der ikke, som i det første Udcast, staaer, at disse Rister skulle være affattede alfabetaetisk. Det vil i høi Grad lette Arbejdet, naar de kun trykkes efter Gader og Qvarterer